

Ավետիք Իսահակյան

Ա՛խ, սիրտս անմեր ու սիրտս անմեր

Ա՛խ, սիրտս անմեր ու սիրտս անմեր
Որբուկի նման,
Զօր – գիշեր կուլա, քուն – դադար չունի.
Ու ինչպես մորը, հարազատ մո՛րը, -
Սիրուս կրկանչե,
Որ գիրկըն ընկնի, ծով – կարոտն առնի...

Մերս մեռեր է ու կանանչ մեռեր,
Է՛լ հետ չի դառնա, -
Իմ խեղճ, իմ ո՛րք սիրտ, ինչքա՛ն մորմոքիս,
Է՛լ քեզ գուրգուրող ու քեզ գուրգուրող
Ազիզ մեր չըկա,
Ու նանիկ ասող, ար անո՞ւշ քնիս...

Ա՛խ, առանց ծաղկի ու առանց վարդի
Իմ գարունն անցավ,
Ու խեղճ բլբուլս շա՛տ կանուխ լոեց.
Էն սև՝ ուրուրը ու սև՝ ուրուրը
Չոր գլխովրս անցավ,
Բլբուլրս անհուն թևերը թափեց...

Է՛խ, իմ դարաքաշ ու իմ դարաքաշ
Չոր գլուխս առնեմ,

Գա՛ն թափառելու ափերդ, Արա՛գ.
Քարե՛ն – արցունքըս
Ջրերո՞ւդ խառնեմ,
Լա՛ն թափառելով ափերդ, Արա՛գ...

1903